

ROWEREM PRZEZ OBSZAR NADNOTECKIEJ GRUPY RYBACKIEJ

Przewodnik turystyczny

SPIS TREŚCI

Wstęp	3
Międzynarodowa Trasa Rowerowa R1	4
Szlak czerwony „Po obu stronach Noteci”	18
Szlak niebieski śladami Sapiehów	26
Szlak rowerowy zielony sześciu jezior	38
Szlak czarny wokół gminy Drawsko	50
Szlak czerwony przez Gminę Trzcianka	58
Szlak rowerowy niebieski wokół Trzcianki	68
Szlak zielony Piła – Skrzatusz	74

Copyright by
Fundacja Centrum Aktywności Obywatelskiej
Tekst i zdjęcia Krzysztof Bogdanowicz
<https://www.facebook.com/kbogdanowiczfotografia/>
Przepisy na potrawy z ryb pochodzą z Poradnika Rybnych Warsztatów Kulinarnych
wydanego przez Nadnotecką Grupę Rybacką

Wydanie I, Szydlowo 2021

Wydawca:
Fundacja Centrum Aktywności Obywatelskiej
Wydawnictwo Kresy Zachodnie
ul. Krańcowa 2, 64-930 Szydlowo
www.rarus.eu, e-mail: cao@onet.eu

Opracowanie graficzne i skład:
Studio Projektu Graficznego „ART-WENA” Alicja Noska-Figiel
Piła, 64-920, ul. Hutnicza 24
tel. 501 186 165, e-mail: alicja@noska.pl, www.art-wena.pl

ISBN 978-83-958376-8-5

Publikacja współfinansowana przez Unię Europejską ze środków Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego w ramach Programu operacyjnego Rybactwo i Morze oraz ze środków Fundacji CAO

Rowerem przez obszar Nadnoteckiej Grupy Rybackiej

W przewodniku opisujemy najciekawsze szlaki rowerowe obszaru Nadnoteckiej Grupy Rybackiej. Do wyboru mamy różne trasy; od szlaków prowadzących wyłącznie asfaltowymi drogami, poprzez szlaki o charakterze mieszanym prowadzące częściowo asfaltem, częściowo piaszczystymi drogami, po szlaki wyłącznie po piaszczystych drogach.

Zaczynamy od szlaku łączącego wszystkie gminy tego obszaru: jest to Międzynarodowa Trasa Rowerowa oznaczona symbolem R1 łącząca zachodnią Europę z Rosją. Latem można na niej spotkać turystów z Europy Zachodniej pracowicie pokonujących kolejne kilometry. Dla niedzielnego turysty trasa ma pewien mankament – przebiega linearnie, więc nie można skorzystać z własnego samochodu aby na nią dojechać. Rozwiązaniem jest skorzystanie z pociągu; trasa przebiega równolegle do linii kolejowej z Piły do Krzyża. Możemy dojechać do Krzyża

Wielkopolskiego pociągiem a następnie kontynuować naszą trasę w stronę Piły. W przypadku braku sił do dalszej jazdy możemy powrócić pociągiem do Piły. Podobne rozwiązanie można wybrać przy poznawaniu licznych szlaków prowadzących przez Krzyż Wielkopolski, opisanych w naszym przewodniku: Śladami Sapiechów, Sześciu jezior, Po obu stronach Noteci.

Dla współczesnych turystów rowerowych najlepszym rozwiązaniem są jednak szlaki w postaci pętli, którą można rozpocząć w dowolnym miejscu i podążając za znakami szlaku powrócić w miejsce startu.

Większość szlaków opisanych w niniejszym przewodniku ma postać pętli: są to szlaki w gminie Krzyż Wielkopolski, Wieleń i Drawsko oraz Trzcianka. Linearny przebieg ma MTR R1 oraz szlak z Piły do Skrzatusza, jest on jednak tak krótki, że z przyjemnością powrócimy tą samą lub inną drogą do punktu wyjścia.

Nadnotecka Grupa Rybacka – stowarzyszenie powstało w 2009 r. dla realizacji Lokalnej Strategii Rozwoju Obszarów Rybackich. Obecnie działa na obszarze 7 gmin północnej Wielkopolski. Celem działania NGR jest głównie łagodzenie negatywnych skutków zmian strukturalnych w sektorze rybackim oraz aktywizacja społeczności zamieszkujących obszar gmin członkowskich.

Międzynarodowa Trasa Rowerowa R1 Odcinek Krzyż Wielkopolski – Piła

Głównym szlakiem rowerowym łączącym ze sobą większość gmin członkowskich Nadnoteckiej Grupy Rybackiej jest Międzynarodowa Trasa Rowerowa R1. Rozpoczynając w Krzyżu Wielkopolskim będziemy jechać równoległe do Noteci przez rozległe tereny łąk i pól w kierunku wschodnim.

Przez prawie połowę trasy towarzyszyć nam będą wsie olenderskie, z charakterystyczną rozrzuconą zabudową jak również budynkami z czerwonej cegły. Ich spore rozmiary świadczą o zamożności dawnych mieszkańców. Jej źródłem była hodowla bydła na rozległych łąkach nadnoteckich

Trasa poprowadzona wyłącznie drogami asfaltowymi wiedzie przez liczne miejscowości. Na niektórych odcinkach możemy liczyć się z dużym ruchem pojazdów samochodowych. Dlatego też szczególnie polecana jest na niedzielne wyprawy, kiedy ruch samochodowy znacząco słabnie.

Równoległe do szlaku biegnie linia kolejowa z Piły do Krzyża umożliwiająca w razie potrzeby przerwanie podróży rowerowej w dowolnym punkcie i dalszy transport pociągiem. Szlak wchodzi na teren NGR za mostem na Drawie w Nowych Bielicach, my jednak proponujemy rozpocząć naszą podróż w Krzyżu Wielkopolskim w okolicy ratusza.

Na dworcu PKP w Krzyżu Wlkp.

Stodoła z czerwonej cegły typowa dla wsi olenderskich

km 0,0	Krzyż UG 4900 m ↓
km 4,9	Lubcz Mały 3500 m ↓
km 8,4	Most na Bukówce 5400 m ↓
km 13,8	Wieleń tory 3700 m ↓
km 17,5	Folsztyn kościół 5700 m ↓
km 23,2	Nowe Dwory Kościół 5400 m ↓
km 28,6	Jędrzejewo 4200 m ↓
km 32,8	Gajewo 6200 m ↓
km 39,0	Runowo 3200 m ↓
km 42,2	Siedlisko 3900 m ↓
km 46,1	Droga do Smolarni 4800 m ↓
km 50,9	Trzcianka centrum 1400 m ↓
km 52,3	Droga do Łomnicy 8000 m ↓
km 60,3	Łomnica 1300 m ↓
km 61,6	Łomnicka Struga 1000 m ↓
km 62,6	Pokrzywno 3500 m ↓
km 66,1	Krępica 3600 m ↓
km 69,7	Stobno PKP 1900 m ↓
km 71,6	Kotuń 5900 m ↓
km 77,5	Piła

Krzyż Wielkopolski – to miasto o krótkim rodowodzie, sięgającym czasów budowy kolei żelaznych w połowie XIX w. Prawa miejskie uzyskało w 1936 r. Liczy obecnie ponad sześć tysięcy mieszkańców. W 1848 r. na terenie posiadłości Sapiechów (właścicieli dóbr wielęńskich), we wsi Łokacz, było osiedle robotników kolejowych pracujących przy budowie linii kolejowej Berlin – Królewiec. W kilka lat później zbudowano drugą linię kolejową z Poznania do Szczecina. Powstał w ten sposób węzeł kolejowy a osadę zaczęto nazywać Krzyżem (od miejsca przecięcia szlaków kolejowych). W końcu XIX w. była to stacja kolejowa, w której stało 17 domów zamieszkiwanych przez 352 mieszkańców. Warto zobaczyć dzielnicę pracowników kolei zlokalizowaną w pobliżu dworca kolejowego. W mieście istnieją dwa kościoły: ten w dzielnicy kolejowej to dawny kościół ewangelicki, drugi na wyjeździe z Krzyża w stronę Przesiek zbudowany w 1936 roku jako kościół katolicki. W centrum miasta stoi ładny budynek poczty oraz siedziba władz miejskich. W sąsiadującym z miastem Łokaczem Małym znajduje się Jezioro Królewskie z plażą z pomostami, wypożyczalnią sprzętu wodnego oraz domkami kempingowymi.

Tereny za miastem to rozległe łąki, miejsce bytowania wielu ciekawych gatunków ptaków. Po prawej stronie drogi, daleko w łąkach, zagrody należące do wsi **Lubcz Wielki**. Wieś ta powstała w latach 1782-1784, kiedy to właścicielka Wieleńia Joanna Sapieżyna zawierała indywidualne kontrakty z osadnikami, których zadaniem było uzdatnić bagno zwane Lubczem. Był to teren porośły drzewami i krzewami, który w ciągu kilku lat doprowadzony został do obecnej postaci. Lubcz miał swój kościół znajdujący się w po-

Most kolejowy w Krzyżu

Rozległe łąki nadnoteckie

bliżu torów kolejowych; zniszczony podczas zdobywania tych ziem przez Armię Czerwoną został rozebrany. W pobliżu dawnego kościoła leży granitowy obelisk z nazwiskami mieszkańców wsi poległych podczas I wojny Światowej. Jedno z nazwisk wyrytych na nim brzmi „Kozą”.

Na skrzyżowaniu dróg leży kolejna wieś olenderska; nasza trasa skręca w prawo.

Lubcz Mały – wieś założona w 1782 r. na nadnoteckich mokradłach. Podobnie jak większość wsi olenderskich tworzonych w celu zagospodarowania podmokłych obszarów cechuje się rozrzuconą zabudową na znacznym obszarze. Przy naszej trasie znajduje się zarośnięty cmentarz ewangelicki z pomnikiem mieszkańców Lubcza - ofiar I Wojny Światowej. Za cmentarzem kompleks stawów powstałych na miejscu kopalni piasku. Droga od cmentarza na południe prowadzi do niewielkiego kościoła z czerwonej cegły ze stojącą w pobliżu dzwonnica.

Droga wchodzi w niewielki las, w którym płynie Bukówka. To dawna osada przemysłowa **Papiernik**, w której od 1631 r. istniał zakład wytwarzający papier na potrzeby dworu wielńskiego. W 1905 r. zamieszkiwało ją 41 osób. Obecnie jest to część wsi Herburtowo.

Wieleń – dojeżdżając do Wielenia widzimy w oddali neogotycką w formie, kojarzącą się z opowieściami o duchach, kaplicę rodową właścicieli dóbr wielńskich. Miasto było w przeszłości centrum rozległego kompleksu dóbr sięgających od Noteci po Drawę, którego właścicielami byli liczne rody arystokratyczne. Ostatni właściciel Wielenia, pochodzący z rodu von Schulenburg pochowany

został w kaplicy w latach wojny. Przed wkroczeniem Armii Czerwonej jego trumna została wywieziona na zachód. W krypcie grobowej widoczne są ślady po poszukiwaczach skarbów, którzy rozkuli wszystkie ściany oraz grobowce. Otoczenie kaplicy to park pałacowy ciągnący się aż do pałacu (własność prywatna).

Przy stadionie we Wieleniu jest sklep spożywczy a w pobliżu stacja kolejowa Wieleń Północny.

Szlak biegnie dalej prosto, nie przekraczając torów kolejowych, wzdłuż łąk nadnoteckich. W oddali widoczne typowe nadnoteckie zagrody.

Obszar Natura 2000 – Dolina Noteci. Rozciąga się od Bydgoszczy po Wieleń. Obejmuje nie tylko dno doliny rzecznej ale również wznoszące się nad nią zbocza wzniesień. Chroni siedliska rzadkich roślin i zwierząt. Przeważająca część obszaru (83 %) zajęta jest przez łąki i zarośla, użytki rolne stanowią tylko 9 %. Wśród lasów przeważają łęgi wierzbowe, topolowe, jesionowe i olszowe oraz miejscami dąbrowy. Warto wiedzieć, że Dolina Noteci to ważny korytarz ekologiczny (trasa migracji roślin i zwierząt) o randze Europejskiej oraz ostoja ptasia E 33 –Nadnoteckie Łęgi.

Kałądek – niewielka wieś licząca poniżej 100 mieszkańców. Dawna osada rybacka Kałądek w 1714 r. była miejscem lokowania wsi olenderskiej nazwanej Ludwigsdorf od imienia żony ówczesnego właściciela Wielenia. Zabudowa wsi oddalona jest od drogi w stronę Noteci.

Folsztyn – dziwna nazwa wsi jest spolszczeniem nazwiska (Herburt von Fulsztyn) żony Jana Czarnkowskiego,

Kościół w Lubczu Małym

Zagroda olenderska w Kałędku

właściciela dóbr wieleńskich. Wieś zamieszkuje 321 osób. W dokumentach występuje po raz pierwszy w 1618 r. Widoczna z daleka czerwona ceglana wieża kościoła wybudowanego w 1870 r. Pierwszy kościół we wsi stanął już w 1637 r.; był to kościół protestancki z uwagi na fakt, że większość osadników była ewangelikami. Zabudowa Folsztyna jest bardziej zwarta.

Nowe Dwory – wieś o bardzo rozrzuconej zabudowie zamieszkała przez 378 osób. Jest to druga w Wielkopolsce wieś olenderska (po Ługach Ujskich w pobliżu Piły) lokowana już w 1601 r. Umowa na zagospodarowanie podmokłej doliny Noteci zawarta została z 10 osadnikami na okres 60 lat! Stojący samotnie pośród pól drewniany kościół wybudowany został w 1792 r. w miejscu pierwszego istniejącego od 1615 r. Na przykościelnym cmentarzu zachował się ładny obelisk poświęcony mieszkańcom wsi poległym w I wojnie Światowej; bliżej kościoła stoją żelazne krzyże nagrobne.

Jędrzejowo – duża wieś o zwartej zabudowie licząca 925 mieszkańców. Rodowód wsi sięga 1586 r. W XIX wieku wskutek regulacji stosunków własnościowych na wsi i nadaniu ziemi chłopom na własność powstały liczne wybudowania, w których obecnie mieszka większość mieszkańców. W centrum wsi ładny kościół z 1905 r., przy nim budynki szkolne. Kawałek drogi za wsią w stronę Gajewa stoi market Dino.

Gajewo – kolejna wieś olenderska na naszej trasie; założona została w 1763 r. Zamieszkuje ją 433 osoby. We wsi do lat powojennych stał kościół z 1907 r. dziś już nieistniejący. Ze wsi prowadzi droga do przeprawy promowej do Cisz-

kowa położonego po drugiej stronie Noteci. W dawnych wiekach na Noteci istniał drewniany most zwodzony umożliwiający ruch większych statków; obecnie w planach jest budowa nowego mostu na tej trasie.

W Gajewie opuszczamy Dolinę Noteci i skręcamy na północ w stronę Trzcianki. Tutaj na skrzyżowaniu stoi sklep.

Runowo – wieś liczy 364 mieszkańców. Założona została w 1611 r. przez Jana Czarnkowskiego. Osadnicy, którzy byli w większości ewangelikami wybudowali swój dom modlitwy już w tym samym roku. Kościół powstał w końcu XVIII w. Podczas walk we wsi w 1945 r., kiedy to uszkodzony został czołg sowiecki spłonęła 1/3 zabudowań. Kościół rozebrano w latach 60-tych XX w.

Siedlisko – duża wieś licząca ponad 1000 mieszkańców. Istnieje od 1591 r., założona z inicjatywy Jana Czarnkowskiego. Już z daleka widoczna jest wieża kościoła z 1908 r. Pierwszy kościół – szachulcowy stanął w 1780 r. Była to jedna z najbogatszych wsi nadnoteckich, w czasach swojego rozkwitu licząca prawie 1200 mieszkańców (w tym 28 katolików i 22 żydów). We wsi liczne stare domy, w tym wiele z kamieni polnych. We wsi są sklepy.

Za Siedliskiem droga wchodzi w las, który ciągnie się aż po Trzciankę. W lesie odchodzi boczna droga do ładnie położonej wsi Smolarnia. Wjeżdżamy do Trzcianki ulicą Fałata, przy której zakłady Lubmor, produkujące modułowe kabiny mieszkalne dla statków, wież wiertniczych itp.

Trzcianka – miasto powiatowe, siedziba części urzędów powiatu czarnkowsko – trzcianieckiego. Liczy ponad 17 tysięcy mieszkańców. Miasto ma

Drewniany kościół w Nowych Dworach

Strzelista wieża kościoła w Siedliszku

ładne położenie w pobliżu kilku sportowych jezior, funkcjonują nad nimi kąpieliska strzeżone. Dawne centrum miasta – obecny Plac Pocztowy i jego okolice w ciągu ostatnich dziesięcioleci przechodziło liczne metamorfozy; pierwotnie był tu plac targowy z kościołem ewangelickim, który został rozebrany po wojnie a na jego miejscu stanął dworzec autobusowy w sąsiedztwie mauzoleum upamiętniającego poległych żołnierzy sowieckich. Mauzoleum wzorowane na greckich świątyniach wybudowali Rosjanie tymczasowo zarządzający miastem po jego zdobyciu w styczniu 1945 r. Założyli również park z głównym akcentem jakim był czołg T - 34 pokryty betonową skorupą. Te wątpliwej urody obiekty zniknęły przed paroma laty ale w ich miejsce wybudowano betonowy obiekt Centrum Integracji Społecznej przypominający oszklony bunkier. Na szczycie ocalał kościół katolicki oraz ceglana poczta, które przypominają o dawnej urodzie miasteczka. Stara reprezentacyjna zabudowa przetrwała też na ulicy Żeromskiego, gdzie mieści się siedziba Muzeum Ziemi Nadnoteckiej ze zbiorami regionalnymi. Ładne budynki znajdują się też na ul. Sikorskiego: m.in. gmach Ratusza, dawnego banku, obiekt domu Kultury, willa Levyego – przedwojennego właściciela fabryki mebli (Poradnia Pedagogiczna), dawna szkoła ewangelicka przy pl. Sienkiewicza, dawna szkoła katolicka (LO), dawna szkoła rolnicza (sąd rejonowy). Duża ilość reprezentacyjnych budynków z lat 20 – tych ubiegłego stulecia wynika z faktu, że miasto zostało stolicą Netzekreis (Powiatu Noteckiego); na potrzeby licznych urzędów postawiono nowe budynki.

Prawa miejskie otrzymała w 1731 roku od Stanisława Poniatowskiego

ówczesnego właściciela dóbr Biała, w skład których wchodziła. Początki osadnictwa sięgają 1505 r., kiedy przy drodze z Białej do Człopy założono folwark. W 1565 r. powstała wieś sołtecka Trzecianna Łąka położona przy dzisiejszych ulicach Żeromskiego i Dąbrowskiego. Lata po 1762 roku to budowa tzw. Nowego Miasta zamieszkiwanego głównie przez sukienników. Produkcja sukna stanowiła podstawę rozwoju gospodarczego miasta. Ciekawostką jest fakt, że już w końcu XVIII wieku, po zajęciu okręgu nadnoteckiego przez Prusy państwo oferowało dotacje 200 talarów na budowę domów szachulcowych. Jak widać dotacje to pomysł nie Unii Europejskiej lecz znacznie wcześniejszy.

Z miasta wyjeżdżamy ulicą 27 stycznia, przy której mieści się dawny sąd (obecnie szkoła katolicka), dawny bank z licznymi zdobieniami. Skręcamy w drogę do Łomnicy.

Park Ryb Słodkowodnych – mieści się nad Jeziorem Sarcz, gdzie wzdłuż parkowych alejek ustawiono ogromnych rozmiarów makiety najbardziej rozpowszechnionych ryb słodkowodnych. Projekt współfinansowany był ze środków unijnych będących w dyspozycji Nadnoteckiej Grupy Rybackiej. Ustawione tablice informacyjne przekazują ciekawe wiadomości na temat ryb, ich walorów odżywczych, narzędzi rybackich.

Łomnica – wieś licząca 308 mieszkańców, malowniczo położona w pagórkowatym terenie. Góruje nad nią kościół postawiony przez ewangelików na pagórku cmentarnym, gdzie zachowało się kilka nagrobków. Wieś lokowana była w początkach XVII wieku w celu jaki przyświecał zakładaniu wszystkich wsi – czyli zwiększeniu dochodów

właściciela gruntu. Ciekawostką jest fakt, że wieś zamieszkała w momencie zaboru pruskiego w 1772 r. głównie przez ewangelików, pomimo silnego wsparcia państwa pruskiego dla tego wyznania, z biegiem czasu posiadała aż 30 % mieszkańców – katolików. Każde z wyznań miało osobną klasę w szkole i swego nauczyciela. We wsi jest sklep.

W głębokiej dolinie między Łomnicą a Pokrzywnem płynie Łomnicka Struga. Pomimo niewielkiej długości cechuje ją znaczny spadek, co pozwoliło w przeszłości na budowę 4 młynów a obecnie działa dzięki zasilaniu z jej wód aż 5 gospodarstw rybackich: w Róży Wielkiej, Kępie, Łomnicy - dwa gospodarstwa, Wrzącej. Poniżej prezentujemy te gospodarstwa w kolejności biegu rzeki.

Gospodarstwo Rybackie Róża Wielka

Przepięknie położone gospodarstwo w głębokiej dolinie niewielkiej Strugi Łomnickiej. Obecny wygląd tej doliny jest dziełem człowieka, wynikiem jego ciężkiej pracy. Powstałe w ten sposób środowisko przyciąga dziką przyrodę, nad stawami krążą majestatycznie bieliki, rybołowcy, kanie, oraz pojawiają się niepożądane gatunki takie jak wydra, kormoran i czapla siwa. Obiekt składa się z 11 stawów hodowlanych o łącznej powierzchni 12,5 ha. Stawy niezależne od siebie, zasilane z Łomnickiej Strugi i źródeł z własnych ujęć. Stawy karpiove z dodatkowymi gatunkami (lin, amur, tołpyga, karaś pospolity, szczupak). Obecnie stawy produkują głównie materiał zarybieniowy (narybek, kroczek) oraz niewielkie ilości ryby konsumpcyjnej. Sprzedają wyłącznie hurtowa dla hodowców ryb.

Gospodarstwo Rybackie Kępa - Łomnica

Obiekt obejmuje 8 niezależnych stawów, zlokalizowanych w dolinie rzeki Łomnicy. Stawy karpiove, zasilane kaskadowo wodą z rzeki Łomnicy. Produkcja materiału zarybieniowego, hodowla ryby konsumpcyjnej, łowisko specjalne. Sprzedaż bezpośrednia i hurtowa.

Stawy wybudowane w latach 1985-1987 i od tego czasu eksploatowane. Typowe gospodarstwo rodzinne.

Gatunki dominujące: **karp, lin, szczupak, amur, karaś**; Pozostałe gatunki: pstrąg, raki.

Gospodarstwo Rybackie 4 Dęby

Powierzchnia 35 ha, z tego 14 ha stanowią stawy rybne. Krajobraz otaczający stanowią malownicze pagórki, pola, łąki, lasy. Stawy zasilane głównie wodami podziemnymi, co w połączeniu z ekstensywnym i naturalnym sposobem produkcji wpływa na świetną kondycję i niepowtarzalny smak ryb. Stawy zarybiane takimi gatunkami jak: pstrąg, karp, amur, szczupak, sandacz, lin, sum, leszcz, karaś, jaź, okoń, płoć. Podchów ryb oraz hodowla ryby konsumpcyjnej. Sprzedaż bezpośrednia, sprzedaż hurtowa, detaliczna.

Infrastruktura turystyczna w gospodarstwie: wiata biesiadna, punkt obsługi łowiska, grill, ognisko, plaża z punktem kąpieli, zaplecze sanitarne dostosowane do osób niepełnosprawnych. W ofercie gospodarstwa: całoroczna sprzedaż ryb, łowisko specjalne, organizacja imprez, usługi agroturystyczne, wędzenie ryb, smażalnia.

Aquabiofarm Łomnica - Młyn

Nowoczesne gospodarstwo rybackie zajmujące się hodowlą i produkcją ryb oraz organizmów wodnych. Korzysta z wód rzeki Łomnicy. Gospodarstwo zajmuje powierzchnię 87 ha.

MTR za Łomnicą

Gospodarstwo rybackie 4 Dęby w Dolinie Łomnicy

Pokrzywno – Kępa – dwie wsie położone tak blisko siebie, że oddziela je tylko miedza. Kępa ma tylko 50 mieszkańców, Pokrzywno zamieszkuje 230 osób. Nazwa tej ostatniej wsi pochodzi od sąsiedniej wsi Pokrzywnica, do której należała huta szkła istniejąca tu od 1569 r. Sporych rozmiarów kościół w stylu neogotyckim pochodzi z XIX wieku. Z drogi za Pokrzywnem rozciągają się rozległe widoki na dolinę Łomnickiej Strugi.

W lasach między Pokrzywnem a Stacją kolejową Stobno płynie Krępica – rzeczka zasilająca w wodę dwa kompleksy stawów rybackich:

Gospodarstwo Rybackie - Zarybieniowe

Malowniczo położone gospodarstwo w dolinie strugi Krępicy. Stawy założył obecny właściciel, zaczynając w 1998 r., dokupując okoliczne łąki i stopniowo powiększając obszar gospodarstwa. Gospodaruje na kompleksie 10 stawów różnej kategorii (przesadki I i II; zimochowy, magazyny i staw towarowy) łącznie ponad 14 ha lustra wody. Produkuje głównie materiał zarybieniowy ryb reofilnych, karpiowatych i drapieżnych oraz niewielkie ilości ryby towarowej. Produkuje głównie: jaź, kleń, lin, karaś pospolity i karp. Pozostałe gatunki: sandacz, okoń, szczupak.

Gospodarstwo Rybackie Stobno

Gospodarstwo wybudowane na nieużytkach. Rozpoczęcie budowy – 1990 r. Gospodarstwo zajmuje powierzchnię ponad 47 ha, z czego około 25 ha stanowią karpiove oraz pstrągowe stawy hodowlane położone wśród sosnowych lasów, łąk i pól co gwarantuje czyste powie-

trze, a odwiedzającym zapewnia relaks. Całorocznie sprzedaje ryby żywe, świeże, patroszone, wędzone oraz filety. Oprócz produkcji ryb konsumpcyjnych okresowo prowadzi sprzedaż materiału zarybieniowego. Dodatkowo w okresie od maja do września na terenie gospodarstwa funkcjonuje łowisko specjalne oraz smażalnia. Smażalnia oferuje zawsze świeżo smażone i wędzone ryby pochodzące z własnej hodowli.

Gatunek dominujące: **karp królewski**. Pozostałe gatunki: pstrąg, amur, tołpyga, sum, jesiotr, pstrąg, lin, boleń, jaź, karaś, miętus, sandacz i szczupak.

Ze stacji kolejowej w Stobnie szlak skręca w stronę Kotunia, prowadząc przez podmokłe łąki przypominające łąki nadnoteckie w miniaturze.

Kotuń – wieś złożona z trzech różniących się od siebie części. Pierwsza znajdująca się na wjeździe do wsi to dawny folwark, z okazałych rozmiarów pałacem i znajdującym się za nim parkiem krajobrazowym. Folwark zamieniony został po wojnie na PGR a dla pracowników rolnych wybudowano bloki wielorodzinne. Na kolejnym skrzyżowaniu dróg znajduje się dawna wieś królewska z przebiegiem głównej ulicy na osi północ – południe. W stronę Piły rozciąga się coraz większe osiedle domów jednorodzinnych. Nazwa wsi wzięła się od lasu zwanego Kotonia, który jeszcze w XVI wieku rósł na tym terenie. W 1617 roku istniał tutaj folwark a w 1663 r. obok folwarku również wieś. W okolicznych lasach w 1681 r. grasowali rozbójnicy.

Dalej szlak prowadzi przez las, dochodzący aż do granic miasta Piły. W Pile możemy zakończyć naszą trasę ...lub jechać dalej aż do ... Petersburga.

Stawy na Krępiccy

Smażalnia ryb w Stobnie

Szlak czerwony „Po obu stronach Noteci”

Długość czerwonego szlaku „Po obu stronach Noteci” wynosi 53 km. Przebiega wyłącznie po drogach asfaltowych, przez urokliwe tereny trzech gmin: Drawsko, Krzyż Wielkopolski i Wieleń. Na trasie liczne miejscowości, sklepy i bary.

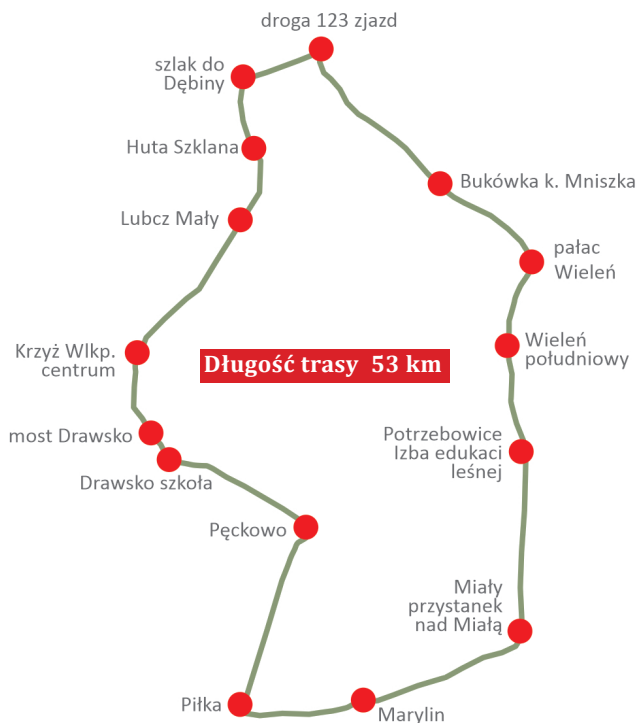
Urozmaicony krajobrazowo; dwukrotnie przekraczać będziemy Notecę i jechać przez łąki nadnoteckie, zobaczymy różnicę między Puszcza Notecką a Puszcza nad Drawą. Wiele z leżących przy nim miejscowości swoje powstanie zawdzięcza dawnym

leśnym osadom nad rzeką Miałą. Szlak ma postać pętli; my proponujemy rozpocząć i zakończyć przy pałacu Sapiehów w Wieleniu.

Puszcza Notecka to rozległe monotonne bory sosnowe, podczas gdy Puszcza nad Drawą obfituje w bogatsze przyrodniczo siedliska.

Było to centrum rozległych włości rozpościerających się po obu stronach Noteci.

Na trasie czekają na nas liczne atrakcje: Park Grzybów Leśnych, Maryliński Świat Ryb i inne.

Dolina Noteci przed Drawskiem

Pałac we Wieleniu